

bleven henledet derpaa, har man ment, at det var rimeligt udtryffeligt at pointere det i Loven, idet den almindelige Regel jo er, at Udgifter ved Kesser i Udlandet af Embedsmænd afholdes efter Regning. Med Hensyn til § 14, som ikke er ganske ligegyldende med den tilsvarende § 5 i Lovforslaget, har man ment, at der ingen tilstrækkelig Grund er til at give andre Embedsmænd fgl. Udnævnelse end Generaldirektøren, Direktørerne, den komiterede og Hovedrevisor, navnlig ogsaa, som det er antydnet i Betænkningen, af den Grund, at den Mulighed ikke er absolut udelukket, at Jærnbanedriften en Gang kan gaa over i private Hænder. Med Hensyn til de under Nr. 13—19 anførte Vædringsforslag skal jeg blot nævne, at Forslaget under Nr. 13 selvfølgelig kun er en Redaktionsændring, og det samme gælder om Forslagene under Nr. 14 og 15. Derimod er Forslaget under Nr. 16 i temmelig høj Grad aktuelt, det omfatter nemlig et Forhold, der for de paagældende har overordentlig megen Betydning, nemlig Spørgsmaalet om Togpersonalets Milepenge, der kunne gaa op til omtrent $\frac{1}{4}$ eller i alt Fald $\frac{1}{5}$ af deres faste Indtægter, skulle medregnes ved Pensionsberegningen, altsaa være pensionsgivende eller ikke. Efter Lovforslaget skal det ikke ske, men da det er en faststaaende integrerende Del af de paagældende Personers Indtægter, og da de tilige, hvad der ikke kan nægtes, ere underkastede en stærkere og mere opslidende Tjeneste og altsaa have Udfigt til en hurtigere Pensionering end det øvrige Personale, har man ment, at det var kun simpel Retfærdighed, at man tager dette Beløb med under Pensionsberegningen, det vil altsaa sige lige saa vel ved Beregningen af Bidragshjælper af de paagældende som ved Pensionsberegningen for de paagældende. Vædringsforslaget Nr. 17 er ligefrem et Supplement til Nr. 16. Det er blot deri præciseret, hvad de paagældende Beløb skulle fikseres til, fordi det vilde være urimeligt og næsten uoverkommeligt, naar man stulde opføre Regnskab over Milepengene for hver enkelt Person i hele hans Tjenestetid. Man har derfor ment, at det i dette Forhold var bedre at fiksere Indtægten af Milepengene. Vædringsforslaget Nr. 18 har ogsaa væsentlig Betydning for det paagældende Personale. Man har nemlig for det førende Personales Vedkommende villet, at det skal kunne opnaa fuld Pension med en noget kortere Tjenestetid end den, der er fastslaaet som den almindelige. For det øvrige Personale vil der medgaa 35 Aars Tjenestetid, forinden de paagældende kunne faa fuld Pension, og

da det ligger i Sagens Natur, at f. Eks. en Konduktør eller Jyrbøder ikke kan begynde sin Tjeneste ved Statsbanerne i saa ung en Alder som f. Eks. en Elev, der bliver Trafikassistent, og da det desuden ikke kan nægtes, at en Tjeneste som Konduktør, Lokomotivfører eller Jyrbøder eller som Togfører eller Palmester er i alt Fald i legemlig Henseende mere opslidende end Kontorpersonalets Tjeneste, har man ment at burde indrette Pensionsreglerne saaledes, at det bliver muligt for det førende Personale at opnaa Pension efter kortere Tids Tjeneste end de andre. Selvfølgelig er det ikke Meningen, at det hurtigere skal tage sin Afsted. Det vilde de paagældende kun gøre, naar de ikke længere kunne være tjente med at udføre Tjeneste; thi selvfølgelig vil ingen Mand, der kan udføre sin Tjeneste, søge Afsted for at faa en Pension, som kun kan naa c. $\frac{2}{3}$ af den Indtægt, han kunde have ved at blive i Tjenesten. Derfor er der stillet Forslag om ved Beregningen af Pensionen i disse Stillinger at ansætte et Aar til noget mere end et Aar henholdsvis $1\frac{2}{3}$ og $1\frac{1}{3}$ Aar. Et lignende Formaal har man haft ved Vædringsforslaget Nr. 19. Ved dette Forslag har man nemlig villet gøre det muligt for den Klasse Funktioner, hvis Tjeneste er af en saadan Bestaaenhed, at den ikke med Rimelighed kan ventes at blive udført paa tilfredsstillende Maade af en Mand, der er mellem 65 og 70 Aar, at søge Afsted, uagtet den paagældende ikke har naaet det 70de Vædeaar, som ellers er Normen for at kunne tage Afsted. Efter Flertallets Skøn er det rimeligt, at en Mand, der skal være Togfører, der fører som Konduktør eller Lokomotivfører, ikke kan vedblive at udføre denne Tjeneste, til han er fyldt 70 Aar, og det vilde derfor være ubilligt at nægte ham Afsted med Pension, naar han i en yngre Alder ikke kan udføre sin Tjeneste tilfredsstillende. Det vilde heller ikke være i Banernes Interesse at tvinge Personalet til at tjene saa længe, som det paa nogen mulig Maade er i Stand til. De øvrige af Flertallets Vædringsforslag, som jeg endnu ikke har omtalt, ere saa overmaade let gennemstuelige og af saa ringe aktuel Betydning, at jeg ganske skal forbigaa dem. Derimod skal jeg gøre opmærksom paa, at der, som det vil ses af Betænkningen, i Samraad med Ministeren har været gjort Henstilling om et Par Spørgsmaal, nemlig dels om Fribilletter og Fribefordring og dels om Jærnbanaeraadets fremtidige Stilling. Hvad Fribilletter og Fribefordring angaar, skal jeg tillade mig at henvise til Bilag B. i Betænkningen for i Aar. Det er en ret be-